

ните и даваме имена на откритията си, но първичните причини постоянно се губят и непрестанно потъват във все по-дълбока тайнственост. Но за повечето хора наименованието е достатъчно обяснение.

„Можеш ли да ми кажеш какво е хипотеза?“ – попитал на вечерно парти един млад джентълмен своя приятел, който минавал за добре образован. „Шшт! – бил отговорът. – Не сега, има дами“.

„Mon carogal²⁴¹ – попитал един френски войник, – можете ли да ми кажете какво означава *équilatéral*²⁴²?“ – „Разбира се – *mais d'abord*²⁴³, – знаете ли иврит?“ „Не“. – „Е, тогава не е възможно да ви обясня“.

„Какво причинява болките в главите на хората?“ – попитала възрастна дама един младеж, който тъкмо започвал да учи медицина. „О, това се дължи на аномалните извивки на елипсоида“ – отговорил студентът. „Това е то да си образован! – отбелязала дамата. – Знае всичко по вода!“

Първият се задоволява с информацията, че „хипотеза“ е нещо непристойно, вторият – с това, че „равностранен“ е понятие, което би могъл да разбере само ако беше образован колкото своя ефрейтор, а третата е доволна от факта, че загадката поне си има название. По същия начин реагират хората и когато става въпрос за загадките на природата. Дайте им название, уверете ги, че учените го разбират, и те ще са доволни.

Допускането, че до доказване на противното всяко предполагаемо чудо е „оскверняване на природните закони“ или дело на свръхестествени сили, е фундаментален принцип на човешката глупост. Природата не може да бъде осквернена. Тя е винаги девствена. И въпросът „Как ще обясните това?“ се приема като проверочен въпрос. Не може да се отрече, че почти винаги разказвачът е убеден в абсолютната истинност на всичките си твърдения, макар да е добре известно, че такава

²⁴¹ Ефрейтор (фр.) – б. пр.

²⁴² Равностранен (фр.) – б. пр.

²⁴³ Но най-напред (фр.) – б. пр.